

Štev. 1. V Ljubljani, dne 1. januarja 1898. Leto XVIII.

Buddha v brahmanski knjižnici.

Indska legenda.

In ko je bil Buddha Gotama
V Benares priromal nekoč,
Naproti mu šli so brahmani
Iz svetlih palač in iz koč.

Vse ulice pisane ljudstva
Ko grede nešteti cvetice,
Cvetočih v najpestrejših barvah...
Kaj tod radovednih je lic!

»Ah, slekel je plašč svoj kraljevi
Ta lepi princ! Nori čudak!
Glej v halji meniški ga žolti,
Glej, kak je sedaj siromak!«

»Za mizo je sedal bogato,
Prepolno najslajših jedi;
Zdaj hodi od hiše do hiše
In sam o beraštvu živi!«

»In žen je tam imel najlepših,
Ljubezni užival sladkost;
Vsej sreči ubežal je zemski,
Najvišjo uči nas modrost!...«

Tako so o njem govorili,
Tako šlo od ust je do ust.
Udivljenje tu, spoštovanje...
Tam čul se dovtip je kak pust...

In ljudstva se pisana reka
Vali in vali tja šumeč...
Sred množice, sred svečenicov,
Gotama koraka molčeč.

In vodijo ga po pagodah,
Kjer himne se svete pojo;
Vse, vse znamenitosti mestne
Zgovorni mu žreci kažo...

»In v tej-le palači, o Buddha,
Leži naš najdražji zaklad!«
S ponosom reko mu, privedši
Do krasnih visokih ga vrat.

In stopi črez prag, gre za njimi...
V dvorani veliki stoji...
Ob stenah, od tal pa do stropa
Knjig tisoč in tisoč leži...

»Glej spise preslavne, stoletne,
Ved naših globoko modrost!
In glej komentarje debele...
Iz njih govori učenost!

Ljubezen do bratov trpečih
Pa jedro je naukov teh;
Usmiljenje diha, sočutje,
O Buddha, iz bukev ti vseh!«

»Žal, vidim!« — odvrne jim Buddha —
»Ljubezen je v knjigah tu zdaj;
Iz src preselila človeških
Na ta-le je pusti se kraj.

In ker iz src živih prenesli
Na mrtvih ste knjig jo strani,
Zato tako prazna so srca,
Zato pa ljubezni v njih ni...«

A. Aškerc.

